

have stærkere fremhævet vor Tanke, end saaledes som flet er; men jeg maa dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Kjernepunktet ligger i Betænkningens Ord, hvor det hedder: „da det af Alt, hvad der i øvrigt foreligger, fremgaar, at Marineministeren har et vaagent Die med den ham underlagte Institution . . .“ Jeg vil indbrømme, at dette maasse er lidt kort taget, og at det ikke er tilstrækkelig stærkt pointeret. I saa Henseende maa jeg erkjende, at det ærede Medlems Udtalelser ere berettigede; og da det ikke forekommer mig, at Udvalgets ærede Ordførers Udtalelser i Dag ganske tilfredsstillende min Tankegang, bad jeg om Ordet for at gjøre denne Bemærkning og tilige hævde, at man ikke med Rette kan bebrejde Udvalget, at vi ikke skulde have overveiet dette, at vi ikke skulde have været opmærksomme paa, at Indstillingen ikke gjaldt dette ene Tilfælde alene. Det fremgaar af Betænkningen, hvad der har gjort, at jeg paa ingen Maade kunde tilraade det høie Thing at vedtage den Indstilling, som Statsrevisionen har foreslaaet; men jeg maa maasse tillade mig noget nøiere at præcisere min Stilling til denne. Ser under Behandlingen af Regnskabet er der jo ikke Tale om at udtale noget Skjøn om, hvorledes Tilstanden er paa Værftet; dette er noget, som forekommer mig at være fjærrt fra, hvad der nu foreligger. Hvis Taleren var om at give et Skjøn over, hvorledes Tilstanden paa Værftet har været, vilde jeg maasse i Meget kunne erklære mig enig med Statsrevisionen. Jeg maa erkjende, at der paa Værftet har fundet afskyelige beklagelige Forhold Sted, og hvis der var Tale om at votere en Dadel lige overfor Værftet, vilde jeg ikke bestemt sige, at jeg kunde dissentiere fra et saadant Votum; men dette foreligger ikke her, og det forekommer mig at være fuldkommen urigtigt at trække det ind her; noget Saadant vilde efter min Mening være en Indblanding i Administrationen — ja Statsrevisionen maa tillade mig at gjøre den Bemærkning, — det forekommer mig, at den ved denne Behandling har villet føre Landstinget ind paa at blande sig mere i Administrationen, end berettiget er. Vi have under denne Sag kun at gjøre med den ansvarlige Minister; kun mod ham kunne vi rette rette vort Votum, og jeg er fuldstændig i Samstemning med Statsrevisionen om at anerkjende, at den høitærede Marineminister i Gjæringen har viist, at han har sin særlige Opmærksomhed henvendt paa Værftet. Det forekommer mig imidlertid, at jo mere man anerkjender dette, jo mere maa man ogsaa søle sig utilbøielig til at gaa ind paa et Votum, som opfordrer ham til at have sin særlige Opmærksomhed henvendt paa Værftet, idet han jo har viist, at han har havt den henvendt derpaa. Jeg kan tænke mig, at man kunde finde det mindre utilraadeligt at vedtage Mindretallets Forslag, men efter den Maade, hvorpaa den høitærede Minister i Dag har udtalt sig, staa det klart for

mig, at det ikke ligger for her, saaledes som Sagen er fremstillet, at give et Votum, hvorved han opfordrer Marineministeren til at have sin Opmærksomhed henvendt paa en Sag, om hvilken han i en saa høi Grad har viist, at han har sin Opmærksomhed henvendt paa den.

Udvalg: Denne Forhandling har ganske viist, som det ærede Medlem for 10de Kredts (Tessens) bemærkede, ikke nogen videre hyggelig Karakter. Den aabner Udsigt til to Sider. Paa den ene Side staaer Noget, som ganske viist kan have sin Rod i Kjærlighed til Sandhed og Interesse for det almene Vel, men som sandelig ogsaa kan have sin Rod i rent personlige Hensyn, for ikke at sige noget værre, og som derfor let kan bære Vidne om en Demoralisation, som det er betænkeligt at række Haand til. Paa den anden Side staaer en Administration, som ikke har søgt at værges sig mod Angrebet ved det eneste rette Middel, nemlig ved at indrette en fuldstændig uantastelig Forretningsgang og have Orden og Klarhed i alle sine Forhold, men som hellere har Lyft til at undertrykke, ignorere og straffe. Jeg tror ikke, at man kan bebrejde Statsrevisionen, at den har bestræbt at faae Klarhed i disse Forhold. Hvor lidet hyggelig en Forhandling herom end er, — der forekommer mig kun at være ringe Grund til at paafalde de patriotiske Tjælsler i denne Anledning, — tror jeg dog, at det er ganske rigtigt, at man søger at bringe Klarhed i saadan en Sag, som er kommen frem paa den Maade, som flet er. Nu er det imidlertid ved Forhandlingen i Gaar og i Dag og ved de Oplysninger, som ere givne af den ærede Marineminister, af den ærede Ordfører og af andre ærede Medlemmer blevet i det Mindste mig fuldkommen klart, at der ikke foreligger nogen Mislighed i denne Sag. Havde denne Forhandling ikke været, vilde de Angivelser, der ere komne frem, bestandig blive ved at gaa i en vis Del af Befolkningen, vi maa altsaa være Statsrevisionen taknemlig for at have bragt Sagen frem. Jeg kan heller ikke finde, at den Bebrejdelse, der er rettet imod den fra anden Side, for at den ved denne Leilighed skulde have draget Sager ind under Forhandlingen eller ind under sin Betænkning, som ikke henhører derunder, paa nogen Maade er begrundet. Tilbigerer har det maasse været Tilfældet. Det er ikke mange Aar siden, som ærede Medlemmer ville erindre, at Statsrevisionen meget stærkt i sin Betænkning slog paa, at faae et af vore Krigsskibe kjendt udgyt; det tror jeg ikke, at den kunde bedømme, men disse Forhold ligge ganske viist under Statsrevisionens Resport. Lad og nu ogsaa lade Alt det falde, som der er talt og skrevet om denne Tømmerbefigtigelse. De to Kjendsgjæringer staa fast, hvad ogsaa Udvalget har erkjendt, nemlig at det ikke er usædvanligt, at Formanden for en saadan Kommission forlader den under dens Arbejde, og at